

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfintei cuvioase Parascheva

În zorii dimineții Eu, Domnul Iisus Hristos, intru în cartea Mea cea de azi și binecuvintez pentru zi stăruitoare de rugăciune pe poporul cuvântului Meu, căci neamul român are nevoie de mijlocitor înaintea Mea acum pentru el în cer și pe pământ și se adună pe masa Mea rugăciuni de cerere pentru el, iar Eu veghez cu sfinții și cu îngerii pentru țara Mea cea de azi, în care vin și cuvintez cuvântul celei de-a doua Mea venire pe pământ după om și veghez pentru om așa cum viața și strigarea lui Mă cheamă pentru el și pentru mulți. Amin.

O, primesc strigarea ta, popor al cuvântului Meu, și ne așezăm la veghe sfântă în cer și pe pământ, tată, căci, toate prin rugăciune se dobândesc. Sfinții și îngerii mijlocesc cu rugăciunile lor, și mijlocește mama Mea Fecioara, veghetoare mare pentru neamul român, și mijlocește în ziua aceasta cea din ceata cuvioaselor în cer, Parascheva, care-și odihnește trupul pe vatra acestui neam, primind ea spre Mine rugăciunile multora care cer la Mine prin sfinți pentru ei vindecări și împliniri de dorințe pe pământ, căci toți caută vindecare de boli și de supărări, caută la cei din cer când pe pământ nu mai găsesc, dar nu caută ei și vindecare de păcate, că nu sunt oameni pe pământ care să știe și să creadă că boala este vindecătoare de păcat, și nu sunt nici între cei pravoslavnici care să primească cu iubire și cu credință binefacerile bolilor pentru sufletele lor, și caută toți vindecare de boli, dar boala este doctoria cea împotriva păcatului, că mai grea boală ca păcatul nu este peste om, și de la ea intră trupul și duhul în suferință apoi, căci Dumnezeu este milos pentru mântuirea de păcat a omului pe pământ.

O, poporul Meu, binecuvintez mila ta, iubirea ta, strigarea ta, stăruința ta cu post și cu rugăciune înaintea Mea pentru neamul român, din mijlocul căruia se ridică valuri mereu tulburi din pricina răutății inimilor celor ce le place așa, căci cel fără temere de Dumnezeu și de răspuns la Dumnezeu pentru faptele lui se înfoaie mereu, se pripește mereu, și trebuie veghe, tată, pentru liniștirea mereu a toate câte dau să strice pacea cea binefăcătoare, pacea pe care o doresc Eu între toți, pacea cea sfântă, că mult Mi-e dor de ea pe pământ. Dar acum să veghem, căci Tatăl este în noi și veghează cu noi și Se apleacă spre rugăciunea care strigă acum din cer și din mijlocul tău pentru neamul român, pentru risipirea duhului răutății inimilor răzvrătite și nemulțumite și care nu vor pacea în mijlocul acestui neam.

O, poporul Meu, caută, tată, spre duh de smerenie mereu, mereu, și să nu-ți fie greu așa, căci acest duh aduce în om duhul rugăciunii, fiule. Cel ce nu simte dorul și iubirea pentru duh de rugăciune în el, între el și Dumnezeu, acela din lipsa smereniei de duh nu are în el acest mărgăritar ceresc, și se cunosc bine cei ce îl au și cei ce nu-l au pe el în ei. Sfinții au fost și ei oameni ca și voi, tată, și M-au iubit mult ca și voi, și au stat pe pământ de partea Mea ca și voi, și oamenii de pe lângă ei nu-L vedeau pe Domnul în ei, fiindcă cel ce nu are smerenie, ci are în el mândrie, răutate și invidie, unul ca acela nu-L vede pe Domnul în cei ce-L au pe El înăuntrul lor, și vede anapoda din pricina vederii duhului lui bolnav, și iată, mereu, mereu, se repetă pe pământ păcatul lui Cain, răutatea lui, păcatul de care el s-a scuturat apoi prin necredință înaintea Mea și a zis: *«Nu știu! Nu cumva sunt paznicul fratelui meu?»*, și aceasta a zis după ce el și-a ucis fratele, păcat despre care doar el știa, dar iată, M-am ivit în fața lui și el a auzit și a văzut că am știut ce-a făcut el, și a zis apoi: *«Fărădelegea mea e prea mare și trebuie să mă ascund de Tine, rătăcind»*, și n-a mai dat apoi să-și ascundă păcatul, ci l-a recunoscut și s-a întristat, mai ales că el știa că Eu i-am ieșit din vreme înainte și i-am dat de știre că bate păcatul la ușa lui, îndemnându-l pe el să biruiască păcatul.

O, nu poate omul să-și dosească păcatul urii, păcatul răutății inimii, că acest păcat se vede pe fața lui și-i face fața urâtă, față care arată ura din om. O, cum de nu vede omul cât este el de

schimbător din pricina lipsei duhului smereniei din inima lui? Iubirea dintre om și om e fără de putere din pricina lipsei smereniei din om, o, fiilor, și poate să se schimbe în ură această iubire și poate să se piardă de tot după ce ea este, după ce ea se naște, și ea e ca gârla care vine mare deodată și ține până se usucă de vânturi și de arșiță apa care vine, dar iubirea dintre om și Dumnezeu este izvor nesecat când ea este, și ea nu pierde ca iubirea dintre om și om. Vai omului care nu știe să citească în cuvântul Meu cel de ieri și cel de azi și să înțeleagă el cuvântul Meu și iubirea lui cea nepieritoare! E vinovată neînțelepciunea omului, și din lipsă de înțelepciune pier oamenii când pier, și pier de tot, bieții de ei.

O, ferește-te de duhul rău, poporul Meu, căci vai de cei ce cad din iubire, vai de cei ce cad din Dumnezeu, izvorul iubirii! Vai de urechea care aude vorbiri de rău dușmănoase și păcătoase, și pe care diavolul le scrie ca păcat în dreptul acestei urechi, care se îmbolnăvește de păcat! Eu l-am povățuit pe creștin să nu-și facă și să nu-și strângă acest urât păcat, dar cine nu a ascultat așa, a murit, și iată, neascultarea aduce moarte, aduce păcat. Vine diavolul și își ia partea, vine mereu, așa cum a venit el față în față cu îngerul Mihail de s-a tocmit pentru trupul lui Moise, și a primit certare diavolul de la îngerul Meu. O, așa pățește el certare de la îngerul Meu Mihail când învinuiește pe slugile Mele pe care Eu Mă sprijin și pe care Eu le mărturisesc, Eu și nu omul, Eu, așa cum am rostit prin proorocul Isaia și am zis: «*Iată sluga Mea pe care o sprijin!*», și așa sprijin Eu pe cel ce Mă vestește pe Mine oamenilor.

O, poporul Meu, de ce, tată, cade cel ce Mă iubește și cade apoi? Iată, așa pățește cel ce așteaptă pentru sine, cel ce se iubește pe sine stând lângă Mine și lângă lucrările Mele pe pământ, îmbolnăvindându-se el de nemulțumire și de cărtire apoi, păcatul cel făcut de poporul Israel și pentru care păcat a pribegit el patruzeci de ani, învărtindu-se în loc ca orbul. O, așa pătesc toți cei nemulțumiți și cărtitori, se învărt ca orbii în loc și nu ajung nicăieri, decât înaintea Mea ca să dea socoteală de viața lor, așa cum și Cain a dat socoteală pentru viața lui, căci viața o are de la Mine omul, și trebuie să-Mi dea răspuns pentru ea.

O, ferțiți-vă, fiilor, de cei ce iubesc și-și lucrează păcatul vorbirii de rău și pocăiți-vă și curățați-vă urechea, tată, și spălați-vă cu credință, că multe rele vin pe pământ de la așa păcat, căci a fost un sufletel sfânt pe pământ care a zis vorbă înțeleaptă: «Să nu ascuți pe unul și să judeci pe altul, nici să hotărăști fapta cuiva înainte de Dumnezeu». Iată, omul așa s-a deprins și așa judecă, cum ia de la om despre alt om, și uită că duhul omului și tot înăuntrul lui nu-l știe decât omul însuși și Dumnezeu.

O, cu câtă veghe te ocrotesc, poporul Meu, și câtă veghe te învăț să ai, fiule! În toată vremea fața cea mincinoasă a lui satana stă pe lângă om ca să-l înșele și ca să-l doboare apoi de partea lui, iar omului îi trebuie veghe din cer și îi trebuie credință mare, prin care să primească de la Dumnezeu. Veghem în ziua aceasta, căci duhul cel rău, încuibat în cei trufași, se zvârcolește în ei și face fețe-fețe în cei ce dau să sufle cu răutate iarăși sus, la locul de veghe a neamului român, iar Eu, Domnul, întăresc acum veghea Mea și a sfinților Mei pentru cei ce veghează la cârma acestui neam. Sfinții Mei și îngerii Mei ne sunt însoțitori peste tot și păzesc toată lucrarea Mea și duhul cel bun al acestui neam, iar dintre sfinții cei cuvioși strigă la Dumnezeu Parascheva cea cuvioasă, care s-a ales pentru Domnul pe pământ și care-și odihnește trupul pe vatra neamului român, așa cum voia Mea a voit pentru acest neam, și am mijlocitori tari înaintea Mea pentru el. Amin.

— *O, primește, Doamne, înaintea Ta strigarea mea pentru acest neam! Mântuiește-l pe el de cei trufași în mijlocul lui, dar mai întâi șterge păcatele lui, că toți străbunii lui cei sfinți Te roagă pentru el! O, nu-L vede omul pe Dumnezeu în cei credincioși cu putere, căci păcatul mândriei și al urii și al dușmăniei nu-l lasă pe el să-L vadă pe Domnul în cei bincredincioși, și vede el ce vrea diavolul să vadă, și sunt orbi cei mândri și sunt bolnavi de ură și de dușmănie și de întunericul din ei, care nu-i lasă să vadă. Ceata sfinților Tăi sunt tot o rugăciune înaintea Ta pentru cei de pe pământ, care nu știu și nu văd decât așa cum vrea diavolul să știe și să vadă ei,*

căci omul se ascunde ca să nu vadă pe Dumnezeu, iar cei ce fac acest păcat sunt orbi de tot, sunt orbi cei ce nu văd pe Domnul pe pământ cu ei, căci satana așa voiește cu ei. O, câte împliniri, câte proorocii ale sfinților s-au împlinit pe vatra neamului român așa cum au fost ele așezate prin cuvânt proorocesc, dar cine are ochi ca să vadă și minte ca să înțeleagă? O, spune, Doamne, la oameni, spune-le Tu la cei ce dau să ghicească sau să priceapă împlinirea proorociilor celor ce au vestit vremea de slavă mare pe pământul român, slava Ta cu el, că mulți dau să potrivească înțelesurile cum sunt și se poticnesc ca orbii în plină zi, căci numai Tu cunoști tainele și împlinirea lor cu acest neam pentru cele proorocite de sfinți pentru el. Eu stau cu toți sfinții Tăi ocrotitoare pentru pământul și neamul român, dar omul nu știe ce să ceară la Tine când cere prin noi. El cere vindecare de boala trupului lui, care este doctorie pentru suflet și pentru păcatul lui, și nu știe să ceară omul la Tine prin sfinții Tăi, Doamne. Cel ce se iubește pe sine nu știe să ceară decât pentru el, și chiar dacă primește cel care cere, el primește vremelnic, Doamne, și se folosește și se bucură că a primit, dar tot zdrobit rămâne de la păcatele lui nevindecate, netămăduite, Doamne. O, de ar cere omul să vină cerul pe pământ, să vină Domnul cu sfinții Săi! O, de ar cere omul să vii, Doamne, așa cum este scris în Scripturi că vei veni! Numai poporul cuvântului Tău cel de azi Te mai cere așa și Te slujește el întru venirea Ta, și nu-L văd oamenii pe Dumnezeu cu el, căci sunt orbi oamenii, și răutatea le acoperă văzul și nu pot vedea. E slabă de tot credința în Tine a oamenilor, și nici cei pravoslavnici nu știu cum să folosească darul credinței, căci când ar fi să Te primească ei prin acest cuvânt sfânt, care pregătește slava Ta, care vine, dau din colț în colț și ei, bieții de ei, căci au păstori fără milă și îi opresc pe ei și le spun să nu creadă că vii să-i pregătești, și iată, credința omului în Tine e păzită de cei ce ascund cheile împărăției cerurilor ca să nu vadă omul lumina Ta cea de pe cale și, Doamne, Te doare, și ne doare și pe noi, căci omul nu înțelege lucrarea noastră cea tainică pentru el, și o vede numai în clipa când trebuie să se înfățișeze el înaintea Ta ca să dea răspuns pentru viața lui.

Dar acum scoate, Doamne, din clește neamul român și dă-i lui mântuirea Ta! O, nu aștepta să poată el, că e vreme de întuneric, Doamne, și e vopsit antichrist, ca să fie crezut bun. Fă Tu biruință, fă cu mâna Ta, că mare neputință s-a așternut peste acest neam! Duh rătăcitor de suflet bântuie peste el. O, arată-Ți slava Ta și biruiește întunericul și lasă-Te Tu biruitor cu cuvântul vieții peste el, că are dușmani cu fața ascunsă în mijlocul lui, o, Doamne! O, mama Ta Fecioara plânge la căpătâiul lui, dimpreună cu noi, sfinții Tăi, și veghea noastră e mare. O, adu slava Ta peste acest neam, adu în mijlocul lui strălucirea Ta, care să ia fața popoarelor toate și să-Ți urmeze Ție apoi popoarele, dar stinge puterea celor răzvrățiți și risipește-o pe ea ca să nu mai fie! Eu sunt în cer în ceata sfinților români și fericiți sunt în cer sfinții români și toți străbunii lui. O, pentru rugăciunile noastre, miluiește acum și miluiește mereu neamul român și, Doamne, dă-i lui învierea și credință dă-i lui. Amin.

— O, credința este învierea, sfinți ai Mei rugători pentru acest neam. Eu până la capătul biruinței voi lucra și voi tot lucra, și vă am pe voi lucrători din cer, iar de pe pământ am pe poporul cuvântului Meu, cu care lucrez în zilele acestea, că nu pot să lucrez decât cu cei credincioși, și numai prin credința lor pot să împlinesc. Amin.

Acum, poporul Meu, Eu îți mulțumesc, tată, că M-ai ascultat și ai stat înaintea Mea cu zile de post și de strigare pentru neamul român, că Eu ți-am spus că trebuie sprijinit acest neam, și iată, ai văzut cum se scoală răutate din mijlocul lui și că Eu văd și dau de știre pentru veghe, tată. Am cuvântat iarăși cuvânt cu înțelepciune și cu învățătură în el pentru duhul tău, pentru viața ta cu Mine și între frate și frate pentru Mine, iar tu să înveți și să împlinești, tată, și să ai grijă mare, că și Eu am, ca să fiți voi toți într-un gând, într-o simțire, într-o iubire, într-o voire și într-o putere când Eu cer de la voi unire cu cei din cer în rugăciune și în veghe pentru planul Meu cel ceresc cu acest neam, și prin el cu tot pământul, până când neamurile Mă vor vedea bine cu taina Mea cea lucrătoare acum și cu mersul spre desăvârșirea și spre descoperirea ei, ca să se umple

pământul de înțelepciunea lui Dumnezeu cu oamenii pe pământ, căci așa este scris și așa fi-va să fie, și voi da de știre curând, curând împlinirea proorociilor sfinților Mei care au vestit slava Mea cea de azi peste neamul român, venirea Mea în mijlocul lui cu nașterea cuvântului Meu pe vatra lui, și cu care Eu curând, curând neamurile toate le voi păstori și le voi îmbia spre pășunea Mea, spre cuvântul Meu, care luminează lumea. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Binecuvintez și scriu în cer jertfa ta de iubire și de milă, căci postul și rugăciunea alungă și demonii cei mai aprigi, și tot planul lor cel întunecat îl surpă, că puternic este duhul credinței înaintea Mea, și prin acest duh slăvit se cunosc fiii lui Dumnezeu între fiii oamenilor pe pământ, și se cunosc lucrările Mele prin ei și cu ei, o, poporul Meu. Amin, amin,

14/27 octombrie 2010